

WYPŁYŃ NA GŁĘBIĘ

Gazetka parafialna

Parafia św. Franciszka z Asyżu

ul. Fr. Ryxa 35, 05-505 Prażmów, tel 22 727 0595;

parafia.prazmow.pl; Nr konta 87 8002 0004 0037 1953 2026 0001

NIEDZIELA PALMOWA

25 marca

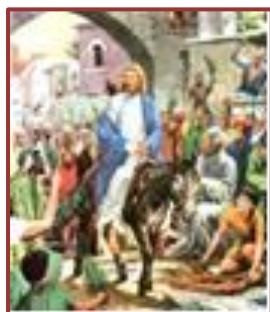
315/18

LITURGIA SŁOWA

Czytanie I: Iz 50, 4-7 * Ps 22 * Czytanie II: Flp 2,6-11

Ewangelia: Mk 11,1-19

Gdy się zbliżali do Jerozolimy, do Betfage i Betanii na Górze Oliwnej, posłał dwóch spośród swoich uczniów i rzekł im: Idźcie do wsi, która jest przed wami, a zaraz przy wejściu do niej znajdziecie ośłę uwiązane, na którym jeszcze nikt z ludzi nie siedział. Odwiążcie je i przyprowadźcie tutaj! A gdyby was kto pytał, dlaczego to robicie, powiedzcie: Pan go potrzebuje i zaraz odeśle je tu z powrotem. Poszli i znaleźli ośłę przywiązane do drzwi z zewnątrz, na ulicy. Odwiązali je, a niektórzy ze stojących tam pytali ich: Co to ma znaczyć, że odwiązujecie ośłę? Oni

zaś odpowiedzieli im tak, jak Jezus polecił. I pozwolili im. Przyprowadzili więc ośłę do Jezusa i zarzucili na nie swe płaszcze, a On wsiadł na nie. Wielu zaś słało swe płaszcze na drodze, a inni gałązki ścięte na polach. A ci, którzy Go poprzedzali i którzy szli za Nim, wołali: Hosanna! Błogosławiony Ten, który przychodzi w imię Pańskie. Błogosławione królestwo ojca naszego Dawida, które przychodzi. Hosanna na wysokościach!

Oto słowo Pańskie

KTO WE ŁZACH SIEJE

Jeruzalem, znaczy „miasto pokoju”. A przecież w historii tego miasta, która była również historią Narodu Wybranego było tyle łez, cierpień, upokorzeń i zniszczeń. Dlatego nazwa tego miejsca miała w sobie wymiar profetyczny, czyli nie tyle opisywała aktualną rzeczywistość, co zapowiadała upragnioną przyszłość. Naród Wybrany przez wieki czekał na obiecanego Mesjasza, który przyniesie

największy dar, jakim jest pokój. Pokój w ujęciu biblijnym – jak pisze O. Leon-Dufour – nie oznacza jedynie paktu, który pozwala wieść życie spokojne, nie oznacza też „czasu pokoju” w przeciwieństwie do „czasu wojny”. Pokój w Biblii – to dobrobyt codziennego istnienia, harmonia, w jakiej znajduje się człowiek w relacji do Boga, drugiego człowieka, otaczającego świata i wreszcie do siebie samego. Można

więc odnosić do tego daru inne określenia biblijne: błogosławieństwo, odpoczynek, chwała, bogactwo, zbawienie, szczęście. Widzimy więc wyraźnie, że w świetle nauki biblijnej źródłem niepokoju jest grzech, czyli odrzucenie Boga, bez którego człowiek nie może zrozumieć siebie.

Tak mówił o tym św. Jan Paweł II blisko 40 lat temu na placu Zwycięstwa w Warszawie: „Kościół przyniósł Polsce Chrystusa — to znaczy klucz do rozumienia tej wielkiej i podstawowej rzeczywistości, jaką jest człowiek. Człowieka bowiem nie można do końca zrozumieć bez Chrystusa. A raczej: człowiek nie może siebie sam do końca zrozumieć bez Chrystusa. Nie może zrozumieć, ani kim jest, ani jaka jest jego właściwa godność, ani jakie jest jego powołanie i ostateczne przeznaczenie. Nie może tego wszystkiego zrozumieć bez Chrystusa” (2.06.1979 r.).

Pierwsze odrzucenie Boga przez człowieka dokonało się w momencie grzechu pierworodnego. Wtedy także pierwsi rodzice utracili wewnętrzny pokój. Przestali żyć w harmonii z Bogiem, z otaczającym światem, z drugim człowiekiem. A ponadto utracili wewnętrzną harmonię, poczuli się odarci ze swej godności i utracili pierwotny stan szczęścia. A najdziwniejsze jest to, że ukryli się przed Tym, który jest źródłem pokoju, radości i szczęścia. Nie chcieli stanąć w prawdzie i przyjąć daru miłosierdzia, by rzucić się ramiona kochającego Ojca.

Jezus uroczyście wjeżdża do miasta, które nosi w swej nazwie zapowiedź pokoju a jest pełne napięć i niepokoju. Tajemnica wcielenia, przyjście Jezusa na ten świat, to przyjście Księcia Pokoju do świata pełnego wojen, agresji i cierpień. Jezus wchodzi w samo centrum naszych doświadczeń, lęków i napięć. Tłum, który w zachwycie wita Go podczas uroczystego wjazdu do Jerozolimy będzie skandował kilka dni później: „Precz, na krzyż z Nim!”. Te dwie

rzeczywistości splatają się ze sobą w dzisiejszej liturgii, gdy odcytujemy dwie Ewangelie: pierwszą o zachwycie tłumu, wiwatującego na cześć Jezusa. Drugą – opis męki naszego Pana według św. Marka. Zapis intrygi, zdrady, odrzucenia, samotności, cierpienia i śmierci. Ale nade wszystko chcemy odkrywać w męce naszego Pana zapis Jego nieskończonej miłości. „Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich” (J 15,10).

Gdy rozważamy postawy osób zaangażowanych aktywnie po stronie kłamstwa i grzechu – odrzucających Jezusa, to widzimy jak bardzo są dalecy od postawy, która jest objawieniem godności, pokoju i miłości. Te cechy wyraźnie jaśnieją w Jezusie w tych ostatnich godzinach Jego życia, gdy wydaje się, że ciemność ogarnia ziemię, serca i umysły ludzi. Obchodzimy w tym roku stulecie odzyskania niepodległości i chcemy patrzeć na dzieje naszego narodu i dzieje każdego z nas w świetle wiary, tak jak nas uczył św. Jan Paweł II:

„Nie sposób zrozumieć tego narodu, który miał przeszłość tak wspaniałą, ale zarazem tak straszliwie trudną — bez Chrystusa. Nie sposób zrozumieć tego miasta, Warszawy, stolicy Polski, która w roku 1944 zdecydowała się na nierówną walkę z najeźdźcą, na walkę, w której została opuszczona przez sprzymierzone potęgi, na walkę, w której legła pod własnymi gruzami, jeśli się nie pamięta, że pod tymi samymi gruzami legł również Chrystus-Zbawiciel ze swoim krzyżem sprzed kościoła na Krakowskim Przedmieściu. Nie sposób zrozumieć dziejów Polski od Stanisława na Skałce do Maksymiliana Kolbe w Oświęcimiu, jeśli się nie przyłoży do nich tego jeszcze jednego i tego podstawowego kryterium, któremu na imię Jezus Chrystus” (2.06.1979).

x. Proboszcz

NIEDZIELA PALMOWA

Liturgia Niedzieli Palmowej jest rozpięta między dwoma momentami: radosną procesją z palmami oraz czytaniem - jako Ewangelii - Męki Pańskiej według jednego z trzech Ewangelistów synoptycznych: Mateusza, Marka lub Łukasza (Mękę Pańską wg św. Jana czyta się podczas liturgii Wielkiego Piątku). W ten sposób Kościół podkreśla, że triumf Chrystusa i Jego Ofiara są ze sobą nierozzerwalnie związane.

Bardziej uroczyste niż zwykle rozpoczęcie Eucharystii ma swoją wielowiekową historię. W Jerozolimie już w IV w. patriarcha dosiadał oślicy i otoczony radującymi się tłumami wjeżdżał na niej z Góry Oliwnej do miasta. Zwyczaj ten wszedł do powszechnej praktyki na Zachodzie w wieku V i VI. Poświęcanie palm wprowadzono do liturgii dopiero w wieku XI. Aż do reformy z 1955 r. istniał zwyczaj, że celebrans wychodził w Niedzielę Palmową przed kościół, a bramę świątyni zamykano. Kapłan uderzał w nią krzyżem trzykrotnie, wtedy dopiero brama otwierała się i kapłan z uczestnikami procesji wstępował do wnętrza kościoła, aby odprawić Mszę świętą. Symbol ten miał wiernym przypominać, że zamknięte niebo zostało nam otworzone dzięki zasłudze krzyżowej śmierci Chrystusa.

Obecnie kapłan w Niedzielę Palmową nie przywdziewa szat pokutnych, fioletowych, jak to było w zwyczaju dotąd, ale czerwone; procesja zaś ma charakter triumfalny. Chrystus wkracza do świętego miasta jako jego Król i Pan, odbiera spontaniczny hołd od mieszkańców Jerozolimy. Przez to Kościół chce podkreślić, że kiedy Chrystus Pan za kilka dni podejmie się tak okrutnej śmierci, to jednak nigdy nie pozbawi się swojego majestatu królewskiego i prawa do panowania. Przez mękę zaś swoją i śmierć to prawo jedynie umocni. Godność królewską Chrystusa Pana akcentują antyfony i pieśni, które śpiewa się w czasie rozdawania palm i procesji.

W XI w. pojawił się zwyczaj święcenia palm. Wierni przechowują je przez cały rok, aby w następnym roku mogły zostać spalone na popiół, którym są posypywane nasze głowy w Środę Popielcową. W Polsce, gdzie trudno o prawdziwe gałązki palmowe, jest tradycja przygotowywania specjalnych palemek. Najczęściej są one robione z gałęzi wierzbowych z baziami i z liści bukszpanu lub borówek. W niektórych regionach kolorowe palmy przygotowywane są z suszonych kwiatów. W wielu parafiach organizowane są konkursy na najpiękniejszą lub największą palmę. Na Kurpiach palmy dochodzą do wielkości 2-3 metrów i są zwykle pięknie przystrojone w sztuczne kwiaty. Procesja z palmami jest z jednej strony upamiętnieniem wydarzenia sprzed wieków, z drugiej zaś - naszym kroczeniem wraz z Chrystusem ku ofierze, którą dzisiaj jest Msza święta. Ogłaszając Chrystusa Królem zgadzamy się w ten sposób na to, że nasza droga do Ojca prowadzi zawsze przez krzyż.

A zatem siebie samych ścielmy przed Chrystusem, a nie tuniki, martwe gałęzie i łodygi krzewów tracących zieleni, gdy staną się pokarmem, i przez krótki tylko czas radujących oczy. Oblecmy się natomiast w Jego łaskę, czyli w Niego samego. Pismo św. bowiem mówi: "Wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa". Kładźmy się pod Jego nogi jak rozścielone tuniki. Nasze grzechy były czerwone jak szkarłat, teraz obmyci w zbawczych wodach chrztu osiągnęliśmy lśniąca biel wełny, ofiarujmy Zwycięzcy śmierci już nie gałązki palmowe, ale wieńce naszego zwycięstwa.

(św. Andrzej z Krety)

Z OGŁOSZEŃ

- ❖ Dzisiaj ostatnie **Gorzkie Żale** o godz. 17¹⁵.
- ❖ Kancelaria parafialna czynna będzie w tym tygodniu tylko we wtorek.
- ❖ Dziękuję **grupie pięciu parafianek** za przedsięwzięte posprzątanie kościoła.
- ❖ Bardzo dziękuję za ofiary na grób Pański mieszkańcom całej Woli Prażmowskiej i Parceli, Woli Wągrodzkiej, Wilczej Wólki, Woli Żyrowskiej, Mirowicom przy szosie, Nowego Prażmowa ul. Głównej i Roxany i składającym ofiary indywidualnie.
- ❖ Jutro i we wtorek po Mszy wieczornej spowiedź.
- ❖ **Odnowienie przyrzeczeń ministranckich** odbędzie się w Wielką Środę na Mszy wieczornej.
- ❖ Próba scholii w środę o godz. 19⁰⁰.
- ❖ Z naszej wspólnoty odeszli do Pana **Ś.P. Jan Reszka** (l. 77) z Mirowic. Pogrzeb odbył się wczoraj.
Ś.P. Maciej Gardasiewicz (l.66). Pogrzeb odbędzie się we środę o godz. 11⁰⁰.
Wieczny odpoczynek...

TRIDUUM PASCHALNE

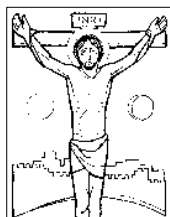

WIELKI CZWARTEK

18⁰⁰ - Msza Święta Wieczery Pańskiej
Przeniesienie Najświętszego Sakramentu do ciemnicy

WIELKI PIĄTEK (*post ścisły*)

15⁰⁰ - Nabożeństwo Wielkopiątkowe dla dzieci
18⁰⁰ - Nabożeństwo Wielkopiątkowe

WIELKA SOBOTA

20⁰⁰ - Liturgia Wigilii Paschalnej (przynosimy świece)

Święcenie pokarmów: Od godz. 9⁰⁰ – na wioskach
- w kościele od godz. 9⁰⁰ do godz. 17⁰⁰

NIEDZIELA ZMARTWYCHWSTANIA

6⁰⁰ - REZUREKCJA , 9³⁰ , 11³⁰ , 18⁰⁰